

LUCINDA RILEY

—

SEDAM SESTARA

Majina priča

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Bruno Barbić

UREDNIK

Davor Uskoković

LEKTORICA

Mirjana Paić-Jurinić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Studio 2M d.o.o.

TISAK

Grafički Zavod Hrvatske d.o.o.
Zagreb, rujna, 2018.

NASLOV IZVORNIKA

The Seven Sisters

Copyright © Lucinda Riley, 2014

© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2018.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN (meki uvez): 978-953-13-1665-1

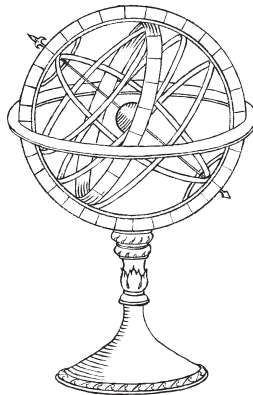
Čip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 1005742 (meki uvez)

Lucinda Riley

—
Sedam sestara

Majina priča

Prevela s engleskog
Jelena Pataki

PULS

Mojoj kćeri Isabelli Rose

*»Svi živimo u blatu,
samo što neki gledaju u zvijezde!«*

Oscar Wilde

Likovi

ATLANTIDA

Pa Salt — *posvojitelj sedam sestara (preminuo)*

Marina (Ma) — *skrbnica sestara*

Claudia — *domaćica u Atlantidi*

Georg Hoffman — *Pa Saltov odvjjetnik*

Christian, Hans — *skiperi*

SESTRE D'APLIÈSE

Maja

Ally (Alkiona)

Star (Steropa)

CeCe (Kelena)

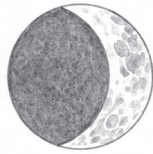
Tiggy (Tajgeta)

Elektra

Meropa (sestra koja nedostaje)

Maja

Lipanj 2007.

Prva četvrt

13; 16; 21

1.

UVIJEK ĆU SE TOČNO SJEĆATI gdje sam se nalazila i što sam radila kada sam čula za očevu smrt.

Sjedila sam u lijepom vrtu londonske gradske kuće u vlasništvu stare školske prijateljice s nepročitanim primjerkom *Penelopeje* na krilu i uživala u lipanjskom suncu dok je Jenny dovodila sinčića iz vrtića.

Osjećala sam spokoj i zahvalno razmišljala o tome koliko je odmor bio dobra zamisao. Proučavala sam raskošnu pavitinu kako potaknuta sunčanom bobicom rastvara krhke ružičaste pupoljke rađajući svu silu boja, kadli mi je mobitel zazvonio te sam pogledala zaslon i vidjela da me zove Marina.

»Bok, Ma, kako si?« upitala sam nadajući se da će čuti sunčevu toplinu u mojem glasu.

»Majo, ja...«

Marina je zastala i uto sam shvatila da nešto nikako nije u redu. »Što je bilo?«

»Majo, nema drugog načina da ti to kažem, ali otac ti je jučer popodne doživio srčani udar ovdje u kući i jutros rano... preminuo.«

Šutjela sam dok mi je milijun različitih i suludih misli prolazilo glavom. Ponajprije da Marina, iz nekog nepoznatog razloga, zbija neslanu šalu na moj račun.

»Ti si prva sestra kojoj sam rekla, Majo, jer si najstarija. I željela sam te pitati bi li radije sama obavijestila ostale ili to prepuštaš meni.«

»Ja...«

Iz mojih usta i dalje nisu dopirale smislene riječi pošto sam polako shvatila da mi Marina — draga i voljena Marina, žena koja mi je bila nešto najbliže majci — takvo što nikada ne bi rekla da *nije* točno. Stoga je moralo biti. U tom mi se trenutku čitav svijet zaljuljao.

»Majo, molim te, reci mi da si dobro. Ovo je zacijelo najgori telefonski poziv koji sam ikada morala uputiti, ali što sam drugo mogla? Samo Bog zna kako će ostale djevojke primiti vijest.«

Uto sam začula patnju u *njezinu* glasu i shvatila da mi je morala reći radi sebe koliko i radi mene. Stoga sam se prebacila na ono u čemu se uvijek najugodnije osjećam, tješjenje drugih.

»Naravno da ću reći sestrama, ako želiš, Ma, premda nisam sigurna gdje su. Ally vježba za regatu, zar ne?«

I dok smo nastavile razgovarati o tome gdje se moje mlađe sestre nalaze, kao da ih moramo okupiti radi rođendanske zabave umjesto oplakivanja smrti našeg oca, čitav je razgovor poprimio dozu nestvarnosti.

»Što misliš, za kada bismo trebale planirati pokop? Budući da je Elektra u Los Angelesu, a Ally negdje na otvorenom moru, ne možemo ništa prije sljedećeg tjedna«, rekla sam.

»Pa,« začula sam oklijevanje u Marininu glasu, »možda je najbolje da o tome raspravimo kad se vratiš kući. Sada zbilja nema potrebe žuriti, Majo, i ako želiš preostale slobodne dane provesti u Londonu, nema problema. Ovdje više ništa ne možemo učiniti za njega...« Potišteno je utihnula.

»Ma, *naravno* da ću sjesti na prvi let za Ženevu do kojeg uspijem doći! Odmah ću nazvati zračnu luku i javiti ti kad polijećem, a u međuvremenu ću dati sve od sebe da se čujem sa svima.«

»Užasno mi je žao, *chérie*«, uzdahnula je Marina. »Znam koliko si ga obožavala.«

»Da«, odvrtila sam, a onaj neobični mir što sam ga osjećala dok smo razgovarale o pogrebu odjednom je iščeznuo, poput zatišja prije divlje oluje. »Nazvat ću te čim budem znala kada stižem.«

»U međuvremenu se čuvaj, Majo, molim te. Doživjela si stravičan šok.«

Pritisnula sam tipku za prekidanje poziva te, prije negoli su se olujni oblaci u mojem srcu otvorili i potopili me, otišla na kat u spavaću sobu uzeti dokumente potrebne za let i nazvala zračnu luku. Dok sam čekala da mi se jave, pogledala sam prema krevetu u kojem sam se toga jutra probudila kao i svakoga dana prije toga. I zahvalila Bogu što ljudi ne mogu predvidjeti budućnost.

Žena koja mi se naposljetku javila nije bila uslužna te sam shvatila, dok je govorila o krcatim letovima, novčanim kaznama i pojedinostima kreditnih kartica, da se moja emocionalna brana sprema popustiti. Na kraju, nakon što mi je nevoljko ustupila sjedalo na letu za Ženevu u šesnaest sati, zbog čega sam smjesta morala ubaciti stvari u kovčeg i taksijem krenuti na Heathrow, sjela sam na krevet i toliko dugo zurila u razgrnate zidne tapete da mi je uzorak zaplesao pred očima.

»Nema ga«, šapnula sam. »Otišao je, zauvijek. Nikada ga više neću vidjeti.«

Budući da sam nakon tih riječi očekivala neobuzdanu provalu suza, iznenadila sam se kada se zapravo ništa nije dogodilo. Umjesto toga ošamućeno sam sjedila i razmišljala o praktičnim stvarima. Užasavala sam se pomisli da obavijestim sestre — svih pet — te sam pretraživala svoju emocionalnu kartoteku u potrazi za onom koju bih prvu nazvala. To je morala biti Tiggy, predzadnja po godinama među nas šest i sestra s kojom sam oduvijek osjećala najsnažniju povezanost.

Drhtavim prstima prelazila sam zaslonom u potrazi za njezinim brojem i nazvala ga. Pošto sam dobila pretinac govorne pošte, nisam znala što reći osim nekoliko zbrčkanih riječi o tome da mi se hitno javi. Trenutačno se nalazila negdje u škotskom visočju i radila u centru za napuštene i bolesne divlje jelene.

A što se ostalih sestara tiče... znala sam da će se njihove reakcije protezati, barem izvana, od ravnodušnosti do dramatičnih izljeva osjećaja.

Budući da nisam bila sigurna kako ću *ja* kotirati na ljestvici tuge kada budem razgovarala s bilo kojom od njih, odlučila sam se za kukavički pristup i svima poslala poruku moleći da me nazovu čim stignu. Zatim sam hitro spremila stvari i uskim stubištem sišla u kuhinju kako bih Jenny napisala poruku kojom ću joj objasniti zašto sam toliko žurno otišla.

Odvaživši se okušati sreću u zaustavljanju taksija na londonskim ulicama, napustila sam kuću i odlučnim korakom prošla zavojitim Chelsea Crescentom prepunim stabala, poput običnoga prolaznika sasvim običnoga dana. Vjerujem da sam doslovce pozdravila nekog šetača psa dok smo se mimoilazili na ulici i uspjela mu se nasmiješiti.

Nitko ne može ni zamisliti kakva me nevolja upravo snašla, pomislila sam uspjevši pronaći taksi na užurbanom King's Roadu pa ušla u njega i rekla vozaču da idemo na Heathrow.

Nitko ne može ni zamisliti.

PET SATI POSLIJE, upravo dok se sunce polako spuštalo nad Ženevskim jezerom, stigla sam do našeg privatnog pristaništa na obali odakle sam trebala prevaliti zadnju dionicu povratka kući.

Christian me već čekao na našem ugladenom gliseru *Riva*, a po izrazu na njegovu licu shvatila sam da je čuo vijest.

»Kako ste, *mademoiselle* Majo?« upitao je sa suosjećanjem u plavim očima dok mi je pomagao ukrcati se.

»Ja... drago mi je da sam ovdje«, bezizražajno sam odvratila prilazeći brodskoj krmi i sjedajući na zavojitu kožnu klupicu žućkaste boje. Obično bih sjedila sprijeda s Christianom dok bismo jurili mirnom vodom za dvadesetominutne vožnje kući. No danas sam osjećala potrebu za samoćom. Dok je Christian palio moćni motor, sunce je svjetlucalo na prozorima veličanstvenih kuća načičkanih na obalama Ženevskog jezera. Često sam pri tom putovanju imala osjećaj da ulazim u neki nestvaran svijet odvojen od stvarnosti.

Svijet Pa Salta.

Zamijetila sam prvu natruhu suza koje su mi zažarile oči čim sam pomislila na očev nadimak što sam ga skovala u djetinjstvu. Oduvijek je volio jedriti i često je, kad bi se vratio u našu kuću na jezeru, mirisao na svjež zrak i more. Nadimak se nekako zadržao, pa su mi se pridružile i mlađe sestre i tako ga nazivale.

Dok je gliser ubrzavao, a topli mi vjetar strujao kroz kosu, prisjetila sam se stotina putovanja do Atlantide, čarobnog dvorca Pa Salta. Budući da mu se nije moglo prići kopnenim putem zahvaljujući položaju na privatnom rtu s planinskim područjem u obliku polumjeseca u zaleđu, bio je dostupan jedino brodom. Od najbližih susjeda dijelilo ga je nekoliko kilometara obale, stoga je Atlantida bila naše privatno kraljevstvo odvojeno od ostatka svijeta. Sve što je sadržavala bilo je čarobno... kao da smo Pa Salt i mi — njegove kćeri — živjeli ondje pod okriljem nekakve čarolije.

Svaku od nas Pa Salt odabrao je kao dojenče, posvojivši nas s različitih strana svijeta i dovevši nas kući, gdje smo živjele pod njegovom zaštitom. A svaka među nama, kao što je Pa oduvijek rado govorio, bila je posebna, drugačija... sve smo bile *njegove* djevojčice. Dao nam je imena po Plejadama, omiljenom zvijezdu, a Maja je bila prva i najstarija.

Dok sam bila malena, odveo bi me u svoju promatračnicu u obliku staklene kupole na vrhu kuće, podigao me krupnim, snažnim rukama i dao mi da teleskopom promatram noćno nebo.

»Eno je«, rekao bi poravnavajući leće. »Gledaj, Majo, dobila si ime po onoj prekrasnoj, blistavoj zvijezdi.«

I *vidjela* bih je. Dok je objašnjavao legende povezane s mojim imenom i imenima mojih sestara, gotovo ga nisam slušala; naprosto sam uživala u njegovu čvrstom zagrljaju, posve svjesna tog rijetkog posebnog trenutka u kojem bih ga imala samo za sebe.

S vremenom sam shvatila da je Marina, za koju sam u djetinjstvu vjerovala da mi je majka — čak sam joj bila skratila ime u »Ma« — zapravo dadilja koju je Pa uposlao da se brine o meni jer sam oduvijek bila vrlo zahtjevna. No, dakako, Marina nam je svima bila mnogo više od toga. Brisala nam je suze,

korila nas zbog nepristojnog ponašanja za stolom i smireno nas navodila kroz teški prijelaz iz djetinjstva u djevojaštvo.

Oduvijek je bila uz nas i ne bih je mogla više voljeti čak i da me rodila.

Moje prve tri godine života Marina i ja živjele smo same u našem čarobnom dvorcu na obali Ženevskog jezera dok je Pa Salt plovio preko sedam mora kako bi obavljao svoj posao. A zatim su, jedna po jedna, počele pristizati moje sestre.

Pa bi mi po povratku obično donio poklon. Čula bih kako se gliser približava pa otrčala prostranim travnjacima i kroz stabla do mola kako bih ga dočekala. Poput svakog djeteta, željela sam vidjeti što skriva u svojim čarobnim džepovima i čime će me oduševiti. Međutim, jedne posebne prilike, nakon što mi je poklonio prekrasno izrezbarenog drvenoga soba za kojeg me uvjeravao da potječe iz radionice sv. Nikole sa samog Sjevernog pola, žena u odori iskoračila je iza njega noseći u naručju zavežljaj umotan u rubac. I to živ zavežljaj.

»Ovog sam ti puta, Majo, donio vrlo poseban dar. Imaš novu sestru.« Nasmiješio mi se podižući me u zagrljaj. »Više nećeš biti usamljena kad budem morao otići.«

Nakon toga život se promijenio. Dadilja koju je Pa doveo nestala je nakon nekoliko tjedana, a skrb o mojoj mlađoj sestri preuzela je Marina. Nikako nisam shvaćala kako ta crvena, vrištava stvar koja je često zaudarala i odvrćala Marininu pozornost od mene može predstavljati poklon, sve do jednog jutra kada mi se Alkiona — nazvana po drugoj zvijezdi iz zvijezda Sedam sestara — za doručkom nije nasmiješila iz svojeg visokog stolca.

»Zna tko sam«, začuđeno sam rekla Marini dok ju je hranila.

»Naravno da zna, Majo, dušo. Ti si joj starija sestra na koju će se ugledati. Morat ćeš je naučiti mnogim stvarima koje ti već znaš, a ona ne.«

Kako je rasla, pretvorila se u moju sjenu i posvuda me slijedila, što me u jednakoj mjeri živciralo i veselilo.

»Majo, čekaj me!« glasno bi zahtijevala teturajući za mnom.

Premda je Ally — kako sam je od milja nazivala — isprva bila nepoželjan dodatak mojem bajkovitom životu u Atlantidi, nisam mogla poželjeti dražesniju i ljupkiju družicu. Rijetko je plakala — gotovo pa nikada — i nije imala provale bijesa tipične za djecu njezine dobi. Zahvaljujući nestašnim crvenozlatnim kovrčama i krupnim plavim očima, Ally je zračila prirodnim šarmom i privlačila ljude, uključujući našeg oca. Dok bi Pa Salt boravio kod kuće, promatrala bih kako mu se oči cakle kada je pogleda, onako kako to nipošto nisu činile dok bi gledao mene. I dok sam ja bila sramežljiva i povučena u društvu neznanaca, Ally je bila otvorena i puna povjerenja te na taj način oduševljavala sve oko sebe.

Također je pripadala onoj djeci koja su naizgled uspješna u svemu — naročito u glazbi i svim vodenim sportovima. Sjećam se da ju je Pa učio plivati u našem golemom bazenu, i dok sam se ja s naporom održavala na površini i mrzila biti pod vodom, moja je sestra bila poput sirene. I dok se ja nisam uspijevala snaći ni na *Titanu*, očevoj golemoj i prekrasnoj jahti za plovidbu oceanom, Ally bi ga kod kuće preklinjala da je izvede na malenoj jedrilici *Laser* koja mu je stajala privezana na našem privatnom molu na jezeru. Čučala bih u skućenoj krmu brodice, a Pa i Ally vodili bi glavnu riječ dok bismo jurili staklastom površinom vode. Zajednička strast prema jedrenju zbližila ih je na način koji nikada nisam uspijevala oponašati.

Premda je Ally pohađala Ženevski konzervatorij¹ i studirala glazbu te je kao iznimno talentirana flautistica mogla izgraditi karijeru u profesionalnom orkestru, nakon odlaska s glazbene akademije odlučila se za život prave jedriličarke. Redovito se natjecala u regatama i više puta predstavljala Švicarsku.

Kada su Ally bile gotovo tri godine, Pa je kući doveo našu sljedeću sestru koju je nazvao Steropa, po trećoj među Sedam sestara.

»Ali zvat ćemo je Star«, bio je rekao Pa smiješeći se Marini, Ally i meni dok smo proučavale prinovu opruženu u kolijevci.

¹ Franc. Conservatoire de Musique de Genève.

U to sam vrijeme svakog jutra imala poduke privatnog učitelja, stoga me dolazak najnovije sestre pogodio u manjoj mjeri nego Ally. Zatim, samo šest mjeseci poslije, pridružila nam se još jedno djetesce, tromjesečna Kelena, čije je ime Ally smjesta skratila u CeCe.

Između Star i CeCe bila su samo tri mjeseca razlike i otkad pamtim, njih su dvije bile vrlo snažno povezane. Bile su poput blizanki, razgovarajući vlastitim djetinjim jezikom, kojim su se djelomično nastavile služiti do danas. Boravile su u vlastitom svijetu isključujući ostale sestre. A čak se ni sada, nakon što su obje navršile više od trideset godina, ništa nije promijenilo. CeCe, ona mlađa, oduvijek je bila šefica, a njezino zdepasto tijelo i smeđa koža bile su u oštrm kontrastu s bljedolikom, tanašnom Star.

Sljedeće godine stiglo je još jedno dijete — Tajgeta, kojoj sam dala nadimak Tiggy jer joj je kratka tamna kosa pod čudnim kutovima stršala s glavice i podsjećala me na ježa iz poznate priče Beatrix Potter.

Dotad sam bila navršila sedam godina i zbližila se s Tiggy čim sam je ugledala. Bila je najnježnija među nama i bolovala od jedne dječje bolesti za drugom, no čak i kao dojenče stoički je to podnosila i nije bila zahtjevna. Kada je nekoliko mjeseci nakon toga Pa kući donio Elektru, još jednu djevojčicu, iscrpljena bi me Marina pitala bih li sjedila uz Tiggy, koja je neprestano imala vrućicu ili krup. Pošto su joj naposljetku dijagnosticirali astmu, rijetko je napuštala dječju sobu kako bi se vani vozila u kolicima, da joj se hladni zrak i teška magla ženevske zime ne bi odrazili na pluća.

Elektra je bila najmlađa među nama i ime joj je savršeno odgovaralo. Dotad sam se priviknula na djecu i njihove zahtjeve, ali najmlađa sestra nesumnjivo je predstavljala najveći izazov. Sve u vezi s njom *doista* je bilo poput struje; njezina urođena sposobnost da iz mraka prijeđe u svjetlost i obrnuto značilo je da su našim prethodno mirnim domom svakodnevno odzvanjali prodorni povici. Njezine provale bijesa odjekivale su mojom djetinjom sviješću, a odrastanje nije nimalo ublažilo njezinu vatrenu osobnost.

Ally, Tiggy i ja smislile smo nadimak za nju: nazivale smo je »Dinamit«. Sve smo u njezinoj blizini hodale kao po jajima nastojeći spriječiti sve što bi moglo izazvati munjevitu promjenu raspoloženja. Iskreno mogu reći da sam je u određenim trenucima prezirala jer je u Atlantidu donijela kaos.

A opet, kada je znala da je koja među nama u neprilici, Elektra bi prva nudila pomoć i podršku. Jednako kao što je bila sposobna za iznimnu sebičnost, u drugim se prilikama isticala velikodušnošću.

Nakon Elektre čitavo je kućanstvo očekivalo dolazak sedme sestre. Na kraju krajeva, dobile smo imena po omiljenom zvijezđu Pa Salta i znale smo da bez nje neće biti potpuno. Čak smo joj znale i ime — Meropa — i pitale se tko će biti. No prošla je jedna godina, pa druga, pa treća, a otac kući više nije donio nijedno dijete.

Živo se sjećam kako sam jednom stajala s njime u pro-matračnici. Bilo mi je četrnaest godina i nalazila sam se na samom pragu djevojaštva. Čekali smo pomrčinu, za koju mi je rekao da predstavlja važan trenutak za čovječanstvo i obično donosi promjenu.

»Pa,« rekla sam, »hoćeš li ikada kući dovesti sedmu sestru?«

Nato se krupna, zaštitnička gromada od njegova tijela naizgled kratko ukipila. Odjednom je izgledao kao da na ramenima nosi teret čitavoga svijeta. Premda se nije okrenuo, već je ostao usredotočen na namještanje teleskopa za nadolazeću pomrčinu, smjesta sam shvatila da su ga moje riječi uzrujale.

»Ne, Majo, neću. Zato što je nisam pronašao.«

KADA MI SE u vidokrugu pojavila poznata gusta živica od stabala smreke, koja je našu kuću na jezeru skrivala od znatiželjnih pogleda, ugledala sam Marinu kako stoji na molu, a užasna istina o očevoj smrti konačno mi se stala upijati u svijest.

I shvatila sam da čovjeka koji je stvorio kraljevstvo u kojem smo sve bile njegove princeze više nema kako bi održavao čaroliju.

2.

MARINA ME UTJEŠNO ZAGRLILA pošto sam se s glisera iskrcala na mol. Okrenule smo se bez riječi kako bismo zajedno prošle stabla i prostrani travnjak na putu prema kući. Budući da je bio lipanj, naš je dom dosegnuo vrhunac ljepote a raskošni vrtovi prštali su od procvalog cvijeća mameći svoje stanovnike da istraže tajne staze i zakutke.

Sama kuća, izgrađena krajem osamnaestog stoljeća u stilu Luja XV., bila je oličenje elegancije i veličanstvenosti. Okružujući četiri kata, robusni blijedoružičasti zidovi bili su prošarani visokim prozorima višestrukih okana koje je nadvisivao strm crveni krov s tornjem u svakome uglu. Otmjeno namještena unutrašnjost sadržavala je sve moderne luksuze, a debeli sagovi i mekane sofe pružale su ugodu i utjehu svima koji su ondje obitavali. Mi smo spavale na četvrtome katu s kojeg je povrh krošnji pucao vrhunski, neometan pogled na jezero. Marinine sobe također su se nalazile na našem katu.

Pogledala sam je i shvatila da je iscrpljena. Njezine blage smeđe oči pomračile su sjene umora, a obično nasmiješena usta stiskala su se i napinjala. Pretpostavljala sam da joj je oko šezdeset pet godina, ali nije tako djelovala. Bila je visoka, elegantna i pristala žena čvrstog, orlovskog lica i uvijek besprijekorno odjevena, a njezina ugladenost bez ikakva napora odražavala je francusko podrijetlo. U mojoj mladosti svilenkasta joj je crna kosa obično bila raspuštena, no sada ju je povijala u čvrstu punđu na zatiljku.

Tisuću pitanja nadmetalo se za pozornost mojeg uma, no samo je jedno zahtijevalo da ga smjesta postavim.

»Zašto mi nisi javila čim je Pa doživio srčani udar?«
Upitala sam dok smo ulazile u kuću i salon visoka stropa s pogledom na široku kamenu terasu okruženu lončanicama živopisnih crvenih i zlatnih dragoljuba.

»Majo, vjeruj mi, preklinjala sam za dopuštenje da te nazovem i sve vas obavijestim, ali silno bi se uzrujao kad bih to spomenula, pa sam ga morala poslušati.«

Shvatila sam da, ako joj je Pa rekao neka nas ne zove, nije imala previše izbora. Bio je kralj, a Marina, u najboljem slučaju, njegova najpouzdanija dvorjanka, a u najgorem sluškinja primorana poštivati njegove naredbe.

»Gdje je sada?« upitala sam je. »Je li još uvijek na katu u svojoj sobi? Bih li ga trebala otići vidjeti?«

»Ne, *chérie*, nije na katu. Bi li popila malo čaja prije nego što ti ispričam?« upitala je.

»Iskreno, mislim da bi mi dobro došao jak džin-tonik«, priznala sam i sručila se na jednu golemu sofu.

»Zamoliti ću Claudiju da ti ga spravi. I mislim da ću ti se pridružiti, s obzirom na priliku.«

Promatrala sam Marinu dok je napuštala prostoriju u potrazi za Claudijom, našom domaćicom, koja je u Atlantidi boravila jednako dugo kao i ona. Bila je Njemica, a ispod njezine grube vanjštine skrivalo se zlatno srce. Poput svih nas, obožavala je svoga gospodara. Zapitala sam se što će se dogoditi s njom i Marinom. Ustvari, što će se dogoditi s Atlantidom sada kad oca nije bilo.

Riječi su djelovale besmisleno u tom kontekstu. Oca gotovo nikada »nije bilo« — uvijek bi nekamo putovao po kakvom poslu, premda nijedna među njegovim zaposlenicama ni članicama obitelji nije imala jasnu predodžbu o tome čime zapravo zarađuje za život. Jednom sam ga prilikom to i pitala kada me prijateljica Jenny posjetila za školskih praznika i ostala vidno zadivljena obiljem u kojem smo živjeli.

»Otac ti je sigurno basnoslovno bogat«, bila je šapnula dok smo izlazile iz očeva privatnog mlažnjaka koji je upravo

sletio u zračnoj luci u La Môleu blizu St. Tropeza. Vozač je čekao na asfaltu kako bi nas odvezao u luku odakle smo se trebale ukrcati na *Titan*, našu veličanstvenu jahtu s deset ležaja, i otploviti na godišnje krstarenje Sredozemljem do kojeg god bi nas odredišta Pa Salt odlučio odvesti.

Poput svakog djeteta, bogatog ili siromašnog, s obzirom na to da sam poznavala isključivo takav život, nikada mi nije bio čudan. Sve su nas podučavali učitelji od kuće kad smo bile mlađe, a tek kada sam s trinaest godina otišla u internat, počela sam shvaćati koliko se naš život razlikuje od onoga većine drugih ljudi.

Pošto sam jednom upitala oca čime točno našoj obitelji osigurava sav luksuz koji smo mogli zamisliti, uputio mi je onaj svoj tajnoviti pogled i nasmiješio se. »Svojevrsni sam čarobnjak.«

To mi, kao što je i namjeravao, ništa nije otkrilo.

Tijekom odrastanja počela sam shvaćati da je Pa Salt vrhunski iluzionist te da ništa nije onakvo kakvim se na prvi pogled čini.

Kada se Marina vratila u salon noseći na pladnju dva džin-tonika, shvatila sam da nakon trideset tri godine i dalje nemam pravu predodžbu o tome tko je bio moj otac u svijetu izvan Atlantide. I zapitala sam se kada ću to konačno početi otkrivati.

»Evo«, rekla je Marina spuštajući čašu preda me. »Za tvo- ga oca«, rekla je podižući svoju. »Neka mu Bog podari spokoj.«

»Da, za Pa Salta. Počivao u miru.«

Marina je otpila pozamašan gutljaj pa vratila čašu na stol i uzela me za ruke. »Majo, prije negoli počnemo razgovarati o bilo čemu drugome, osjećam da ti nešto moram reći.«

»Što?« upitala sam promatrajući njezino umorno čelo, nabrano od tjeskobe.

»Bila si me pitala je li ti otac još uvijek u kući. Odgovor glasi da je već pokopan. Želio je da ga smjesta pokopaju i da nijedna među vama ne bude prisutna.«

»Nastojao je odvojiti obiteljski život od poslovnog, tako da se za boravka kod kuće može potpuno posvetiti kćerima.«

»Kćerima koje je posvojio i doveo iz različitih dijelova svijeta. Zašto, Ma, zašto?«

Marina mi je nijemo uzvraćala pogled, a njezine mudre, spokojne oči nisu mi otkrile zna li odgovor na to pitanje ili ne.

»Mislim, kao dijete«, nastavila sam, »odrasteš prihvaćajući svoj život. Ali obje znamo da je užasno neobično — ako ne i posve čudno — da sredovječni samac posvoji šest djevojčica i dovede ih ovamo u Švicarsku kako bi odrasle pod istim krovom.«

»Vaš je otac *doista* bio neobičan čovjek«, složila se Marina. »Ali za to što je ubogim siroticama pružio priliku za bolji život pod svojim okriljem sigurno se ne može reći da je nešto loše?« okolišala je. »Mnogi imućni ljudi posvajaju djecu ako nemaju vlastitu.«

»Ali obično su u braku«, naglo sam odvratila. »Ma, znaš li je li Pa ikada imao djevojku? Je li koga volio? Poznavala sam ga trideset tri godine i nijednom ga nisam vidjela sa ženom.«

»*Chérie*, shvaćam da ti je otac preminuo, pa si odjednom shvatila da na mnoga pitanja koja si mu željela postaviti više ne možeš dobiti odgovor, ali ja ti zaista ne mogu pomoći. Uostalom, nije vrijeme za to«, nježno je dometnula Marina. »Zasad moramo slaviti ono što je predstavljao svakoj među nama i sjećati ga se kao dragog čovjeka punog ljubavi koga smo poznavale unutar zidova Atlantide. Nastoj zapamtiti da ti je otac duboko zašao u osamdesete godine. Proživio je dug i ispunjen život.«

»Ali jedrio je na *Laseru* na jezeru prije samo tri tjedna i skakao po brodići poput upola mlađeg čovjeka«, rekla sam prisjećajući se. »Teško mi je povezati taj prizor s nekime tko je na korak do smrti.«

»Da, i hvala Bogu što se nije poveo za mnogim vršnjacima pa umro teškom i polaganom smrću. Divno je što ćete ga ti i ostale djevojke pamtititi kao čilog, sretnog i zdravog«, hrabrila me Marina. »Svakako bi to želio.«

»Nije patio na kraju, zar ne?« oprezno sam upitala, u sebi svjesna da mi, čak i da jest, Marina nikada ne bi rekla.

»Ne. Znao je što slijedi, Majo, i vjerujem da je izravnao račune s Bogom. Mislim da je prigrlio smrt.«

»Kako ću, zaboga, reći ostalima da im oca više nema?« upitala sam je. »I da nema tijela koje bi pokopale? Osjećat će se kao i ja, kao da je naprosto ispario.«

»Vaš je otac mislio na to prije smrti i danas me zvao Georg Hoffman, njegov odvjetnik. Obećavam ti da će svaka dobiti priliku oprostiti se od njega.«

»Čak i mrtav, Pa ima kontrolu nad svime«, odvratila sam očajnički uzdahnuvši. »Usput, ostavila sam poruku svim sestrama, ali još me nijedna nije nazvala.«

»Pa, Georg Hoffman doći će čim se okupite. I, molim te, Majo, ne pitaj me što će reći jer nemam pojma. Nego, rekla sam Claudiji da ti skuha juhu. Sumnjam da si jela od jutros. Hoćeš li je odnijeti u Paviljon ili bi prenoćila u kući?«

»Pojest ću juhu ovdje, a zatim otići kući, ako nemaš ništa protiv. Mislim da mi treba samoća.«

»Naravno.« Marina je posegnula i zagrlila me. »Shvaćam koliko te to silno šokiralo. I žao mi je što ponovno snosiš teret odgovornosti za ostale djevojke, ali zatražio je da tebi prvoj kažem. Ne znam tješi li te to donekle. Nego, da odem reći Claudiji da podgrije juhu? Mislim da bi nam objema dobro došlo malo jestive utjehe.«

Kada smo pojele, rekla sam Marini da ode leći i dala joj poljubac za laku noć jer sam vidjela da je i sama iscrpljena. Prije negoli sam napustila kuću, uspela sam se brojnim stubama do četvrtog kata i povirila u sobe svih sestara. Sve su izgledale kao i onda kada su njihove stanarke napustile dom kako bi pošle odabranim putovima, a svaka je soba bila odraz njihovih silno različitih osobnosti. Kad god bi se vratile, poput grlica u svoje gnijezdo blizu vode, nijedna naoko nije imala ni najmanju želju bilo što promijeniti. Pa tako ni ja.

Otvorivši vrata svoje sobe, prišla sam policama na kojima sam još uvijek čuvala dragocjene predmete iz djetinjstva. Uzela

sam staru porculansku lutku koju mi je Pa poklonio kada sam bila vrlo mala. Kao i uvijek, osmislio je čarobnu priču o tome kako je lutka nekoć pripadala mladoj ruskoj grofici, ali bila je usamljena u snježnoj palači u Moskvi pošto joj je gospodarica odrasla i zaboravila na nju. Rekao mi je da se zove Leonora i da su joj potrebne nove ruke koje će je grliti i voljeti.

Vrativši lutku na policu, posegnula sam za kutijicom koja je sadržavala poklon što mi ga je Pa dao za šesnaesti rođendan. Otvorila sam je i iz nje izvadila ogrlicu.

»To je mjesečev kamen, Majo«, bio mi je rekao dok sam zurila u neobičan, opalu nalik plavkast kamen okružen sićušnim dijamantima. »Stariji je od mene i ima vrlo zanimljivu priču.« Sjećam se da je tada oklijevao, kao da u mislima štogod odvađuje. »Možda ti je jednom ispričam«, nastavio je. »Ogrlica je sada vjerojatno malčice previše ozbiljna za tebe. Ali mislim da će ti jednog dana izvrsno pristajati.«

Pa je dobro procijenio. U to vrijeme tijelo su mi resile — kao i svih mojih školskih prijateljica — jeftine srebrne narukvice i krupni križevi na kožnim ogrlicama. Nipošto ne bih bila nosila mjesečev kamen, stoga je ogrlica ostala ondje, zaboravljena na polici.

No sada bih je nosila.

Prišavši zrcalu pričvrstila sam sićušnu kopču tanašnoga zlatnog lančića oko vrata i proučila ga. Možda je u pitanju bila moja mašta, ali kamen kao da mi je zablistao na koži. Instinktivno sam ga dodirнула prilazeći prozoru i promatrajući treperava svjetla Ženevskog jezera.

»Počivaj u miru, dragi Pa Salt«, šapnula sam.

Prije negoli su me preplavile druge uspomene, hitro sam napustila sobu iz djetinjstva i kuću i zaputila se uskom stazom koja me odvela kojih dvjesto metara dalje u moj sadašnji, odrasli dom.

Ulazna vrata Paviljona bila su vječito nezaključana; s obzirom na visokotehnološko osiguranje našeg posjeda, bilo je malo vjerojatno da će mi netko ukrasti skromnu imovinu.

Ušla sam pa uvidjela da je Claudia već bila i upalila svjetiljke u dnevnom boravku. Sručila sam se na kauč, obuzeta očajem.

Ja sam sestra koja nikada nije otišla.